

B

[biennal d'art]
GIRONA

Descripción publicada por UNESCO
en la lista de Patrimonio Cultural
que la convierte en un patrimonio
en la categoría de Monumento Cultural
Total el templo que construyeron
el terremoto y el tsunami de 2011

El templo de San Juan de los Rios
es un templo de gran importancia
histórica y cultural. Fue construido
en el siglo XVIII por los jesuitas
y es uno de los mejores ejemplos
de la arquitectura barroca
de la región. El templo fue
dañado por el terremoto de 2011
y se encuentra en proceso de
restauración. El templo es
un patrimonio cultural de
la humanidad y es uno de
los lugares más importantes
de la región.

- 4 Presentació**
Miquel Noguer
President de la Diputació de Girona
- Jordi Camps Vicente
Vicepresident i diputat de Cultura
de la Diputació de Girona
- 6 Falcar l'esperit,
o l'art com allò que ens salva**
M. Lluïsa Faxedas
- 14 Premi a l'obra realitzada 2025**
- 22 Premi al projecte de creació
artística 2025**
- 26 Premi al projecte de creació
artística 2021**
- 34 Obres seleccionades**

La Biennial d'Art de Girona és un projecte de gran rellevància que expressa la contribució i la complicitat de la Diputació de Girona amb la creació contemporània, amb l'objectiu principal de donar suport als artistes i apropar les arts visuals actuals al públic.

La Casa de Cultura de la Diputació de Girona, mitjançant la convocatòria del programa «Biennial d'Art de Girona», fomenta la creació d'un fons públic que testimonia l'evolució de l'art contemporani i ofereix una visió de l'actualitat artística del nostre país.

Cada edició de la Biennial, a més de promoure l'obra dels artistes seleccionats, busca proporcionar una instantània de la creació artística del moment. Això es reflecteix en les exposicions dels artistes guanyadors i seleccionats, així com en el catàleg que s'edita.

Al llarg dels anys, però, aquest projecte ha evolucionat, de manera que la perspectiva que ofereix de les manifestacions artístiques i de la seva transformació amb el pas del temps és molt més àmplia. I és que una característica distintiva de la Biennial és que ens permet mirar tant el present com el passat, la qual cosa és possible gràcies a l'arxiu de catàlegs i l'acumulació d'obres premiades que han passat a formar part del Fons d'Art de la Casa de Cultura.

D'aquesta manera, la Biennial no només és una plataforma per a la difusió de l'art contemporani, sinó també un testimoni de la creació artística al llarg dels anys.

Les edicions anteriors de la Biennial ja havien mostrat una gran diversitat de llenguatges artístics —des de la instal·lació fins a l'escultura, el videoart i la fotografia— i

havien destacat la voluntat dels artistes de reflexionar sobre el seu temps i sobre la societat. A més, a partir de la desena edició, la Biennial va incorporar a la convocatòria novetats significatives, com la creació de premis per a projectes d'obra, amb l'objectiu de donar suport als artistes no només des del reconeixement de l'obra ja executada, sinó també del projecte de creació des del moment inicial.

En aquest sentit, en aquests dotze anys d'història, la Biennial d'Art de Girona s'ha consolidat com un projecte de referència en l'àmbit artístic de la província, com un exemple clar d'aposta per l'art contemporani i la seva capacitat d'interpel·lar el públic a través de la diversitat i el compromís social.

La Biennial d'Art de la Casa de Cultura de la Diputació de Girona té la voluntat de mantenir i impulsar tant com sigui possible la línia que ha marcat la seva trajectòria, i, prenent el pols al present, va deixant testimoni del passat immediat sense deixar de mirar cap al futur.

Miquel Noguer i Planas

President de la Diputació de Girona

La Biennial d'Art de la Casa de Cultura de la Diputació de Girona és un esdeveniment important en el món de l'art contemporani. En aquesta dotzena edició, s'han presentat obres d'artistes de diversos horitzons, amb una rica varietat d'expressions creatives que reflecteixen la diversitat i l'evolució de l'art actual.

Amb una dotació econòmica de 18.000 euros, la Biennial busca premiar les propostes artístiques més innovadores i rellevants del panorama actual, i oferir una plataforma per a la creació, la investigació i la difusió de l'art mitjançant l'exposició de les obres seleccionades per donar-les a conèixer al públic i acostar-les a la societat.

L'objectiu de la Biennial és donar suport a la producció artística en totes les seves formes: des de la pintura i l'escultura, fins a les instal·lacions i les noves tecnologies. En aquest sentit, la Diputació de Girona, a través de la Casa de Cultura, com a institució compromesa amb la cultura i la difusió artística, manté un fort vincle amb els artistes i la seva obra i referma el seu paper com a referent cultural, apostant per l'art com a vehicle d'expressió, de pensament i de sensibilització.

La Biennial també té l'objectiu d'aconseguir la formació d'un públic ampli i divers que pugui gaudir de les múltiples formes d'expressió artística. Així mateix, és un punt de trobada per als artistes i els amants de l'art, un espai de reflexió i d'intercanvi de coneixements sobre el present i el futur de les arts visuals.

El jurat d'aquesta Biennial, amb la seva expertesa, ha distingit la qualitat i l'impacte de les obres presentades amb l'objectiu de donar visibilitat tant als artistes emergents

com consolidats i fomentar la innovació dins l'àmbit artístic.

Els visitants podreu viure una experiència immersiva en què les obres no només es mostren, sinó que interactuen amb l'espai, de manera que es crea un diàleg directe amb el públic.

Gaudiu una vegada més de la Biennial d'Art. Orientada a propiciar un diàleg entre els artistes i la societat, s'ha convertit en una de les propostes artístiques més importants de la nostra demarcació.

Jordi Camps Vicente

Vicepresident i diputat de Cultura
de la Diputació de Girona

XII Biennial d'Art 2025

**Falcar l'esperit,
o l'art com allò que
ens salva**

M. Lluïsa Faxedas

De vegades em preguntava quina era la utilitat de qualsevol de les arts. El millor que se'm va acudir va ser el que jo anomeno la teoria del canari a la mina de carbó. Aquesta teoria diu que els artistes són útils per a la societat perquè són molt sensibles. Són supersensibles. Es desplomen com els canaris a les mines de carbó enverinades molt abans que els tipus més robustos s'adonin que hi ha cap perill.

Kurt Vonnegut, 1969

Escric aquestes línies a finals de l'hivern de 2025, en un moment profundament inquietant que potser d'aquí un temps se'ns revelarà com una cruïlla històrica determinant en el naixement d'un nou ordre mundial neofeixista i ultracapitalista —o tal volta, només, com un episodi més en la conversió de la política i la gestió pública en un espectacle cada vegada més banal, degradat i insignificant. Si no fos que, passi el que passi en els propers temps, tot indica que allò que anomenem «l'evolució dels esdeveniments» continuarà apilonant víctimes col·laterals als marges de la història, gairebé diríem que ens trobem davant d'un espectacle fascinant, l'argument del qual és l'autoimmolació de la humanitat a l'altar de l'individualisme, la mentida i el consumisme extrems; un espectacle que es torna més absurd quan ens adonem que, de fet, sabem perfectament que el camí del futur hauria de passar per l'adopció dels valors contraris: l'empatia cap a l'altre, el raonament sensible i la capacitat de compartir els recursos escassos. Circula una suposada maledicció xinesa (tot i que segons sembla és totalment apòcrifa), que vindria a dir alguna cosa com que «tant de bo visquis temps interessants»; doncs bé, no hi ha dubte que els nostres temps, d'interessants, ho són força.

Qui segueixi l'actualitat del món de l'art, tanmateix, probablement estarà d'acord en el fet que, certament, els artistes han anat actuant com els canaris a la mina que invoca Vonnegut; no perquè hagin mort al respirar els gasos verinosos (o almenys, encara no tots), sinó perquè fa temps que ens van avisant dels diversos nivells de col·lapse als quals el nostre sistema sembla dirigir-se de forma inevitable. És una obvietat que, en la seva obra, els artistes contemporanis ens parlen del món contemporani; i, evidentment, en el moment actual només podem viure la

contemporaneïtat des de la complexitat i fins i tot, en un cert sentit, des del caos —o si més no, des de la cacofonia de veus que proven d'interpretar-la. Quan sento a dir, per part d'estudiants o públic en general, que l'art contemporani no s'entén, a vegades penso que tenen la seva part de raó, amb el benentès que l'art ens parla d'un món que la majoria de nosaltres no som capaços de comprendre, ni tan sols d'aprehendre. Els artistes segurament tampoc, però sí que tenen la capacitat d'intuir, i assenyalar, els punts febles, les esquerdes, els intersticis mal engiponats per on comencen a escolar-se les metzines que, més tard o més d'hora, ho podrien destruir tot.

Els creadors potser s'assemblen als canaris en un altre sentit: l'ecosistema en què es mouen és fràgil, i l'art, i en general el món cultural, és un dels primers àmbits socials en els quals repercuteixen les conseqüències negatives de qüestions com les retallades de pressupostos públics, les limitacions a la llibertat d'expressió, les ingerències externes mal enteses, o directament la censura. Cal tenir present que, en consonància amb les tendències sociològiques que ens han portat a aquest moment tan enrarit, en els darrers temps ha sorgit un cert debat en el context de l'art contemporani sobre els límits de la seva politització: hi ha qui troba que aquests darrers quinze anys, més o menys, s'ha posat massa el focus en el missatge polític (de caire progressista) que transmetien les obres o en la identitat dels seus autors, més que no en la qualitat, com suposadament passava abans (tot situant aquest «abans» en la primera dècada del segle XXI)¹. Certament, els darrers anys hem viscut l'arribada al món de l'art de moltes veus que no havíem sentit abans, sobretot d'artistes dones, queer i no occidentals, del present i del passat; allò

que ens diuen té a veure amb discursos, problemes i preocupacions punyents, i sovint diferents dels que escoltàvem habitualment. Tanmateix, les seves presències i els interrogants que plantegen amb les seves obres s'han sumat al que ja existia anteriorment, no ho han pas substituït; i amb tot plegat, el panorama de l'art contemporani no s'ha encongit, sinó que s'ha fet més gran, més complet i, sí, també més divers. La crítica i la interrogació són connaturals a l'expressió artística contemporània, i està molt bé que des del món de l'art s'avaluï contínuament el que es fa i el que s'exposa; però cal anar molt amb compte amb plantejaments que, sota l'excusa de foragitar la política del món de l'art en pro de recuperar valors estrictament artístics (suposant que aquests hagin existit mai), el que pretenen és fer callar tots aquells a qui consideren, encara ara, com a hostes no benvinguts en una casa que no els pertany.

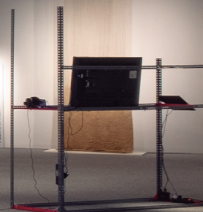
Tanmateix, les obres seleccionades enguany per la XII Biennial d'Art de Girona, i algunes altres que en van quedar fora per les limitacions de la convocatòria, desmenteixen de nou, per si fes falta, tota suposada dicotomia entre un contingut políticament compromès i una forma reeixida; ben al contrari, demostren, com ho han fet tants creadors i tantes obres al llarg de la història, que des de la pràctica artística és possible intervenir en qualsevol dels debats que ens capfiquen, i fer-ho amb treballs que no només estimulen l'intel·lecte, sinó també els sentits, que és justament el que n'esperem. Així, *Passepartout*, l'obra guanyadora, de l'artista Eduard Ruiz, és una peça de dimensions i presentació humils, però capaç de causar un efecte intens: presenta dos passaports de l'Estat espanyol oberts per les pàgines interiors, aquelles sobre les quals s'ha volgut imprimir, com a marca d'aigua, un motiu

¹ Aquest debat el va plantejar a finals del 2024 un autor britànic, Dean Kissick, amb l'article «The painted protest: How politics destroyed contemporary art» (consultable aquí: <https://harpers.org/archive/2024/12/the-painted-protest-dean-kissick-contemporary-art/>). Ha suscitat nombroses respostes crítiques molt interessants, com per exemple el text de l'artista Ajay Kurian «Make Art Great Again? A Response to the Nostalgia and Backlash in Dean Kissick's Clickbait Manifesto», que es pot llegir aquí: <https://www.culturedmag.com/article/2024/12/04/critics-table-dean-kissick-identity-art-harpers-response>

Girona,
na
creació
pio de
e

cte de
ribució i
na amb
ctiu
l'apropar

BIEN NAL ' ART GIRC NA

al·lusiú al desplaçament, més concretament a les grans migracions de certs animals salvatges que encara tenen lloc arreu del món. Ha triat, per ser precisos, pàgines que es refereixen als viatges de les papallones monarca, el salmó i les cigonyes. Qui va dissenyar el passaport els va escollir, sens dubte, com a metàfora dels desplaçaments humans que aquest document teòricament fa possibles; però en el moment en què l'artista hi superposa un fragment d'una reixa aeroportuària de filferro, es revela dràsticament la dimensió cínica de la tria. Els animals potser poden desplaçar-se per mar i aire, lliurement (tot i que podríem dubtar-ne, atesos els canvis que es produeixen en l'antropocè sobre els diversos ecosistemes); però els humans estem molt lluny de poder moure'ns pel món al nostre gust, ja que tota una xarxa de disposicions legals i administratives ho condicionen i, segons d'on sigui precisament el nostre passaport, ho prohibeixen directament, amb conseqüències desastroses.

Per la seva banda, el projecte premiat que presenta Judit Bou, que com preveu la convocatòria no podrem veure realitzat fins a la propera Biennal, s'interessa per les conductes que alguns humans desenvolupen precisament com a estratègia per mirar de fer front a l'angoixa que produeix la condició imprevisible de la mateixa existència. Es titula *Quatre dos / quatre quatre quatre quatre / quatre / quatre per quatre quatre cops. Manual de supervivència*; mitjançant vídeos i fotografies, l'autora pretén explorar els petits o grans rituals, del tipus de comptar escalons que es pugen o baixen, encendre i apagar el llum un determinat nombre de vegades, o caminar trepitjant certes rajoles i no d'altres, que algunes persones practiquen per imposar un ordre sempre efímer a una realitat ben

poc estructurada. Així, ens parla d'un altre aspecte de la contemporaneïtat, que no és sinó l'angoixa que ens genera el fet que cada vegada hi ha més elements i factors que determinen la nostra vida, però que estan lluny del nostre abast i no podem controlar. En certa manera, doncs, investiga el que podria ser una reacció plausible a les limitacions imposades a la realització de la vida humana, a algunes de les quals apuntava l'obra de Ruiz.

La tria de les obres que es presenten en aquesta Biennal no es va fer seguint cap criteri preestablert pel que fa a temàtiques, autories o materials treballats, però als membres del jurat ens va agradar constatar que entre els artistes seleccionats es complia una paritat de gènere gairebé matemàtica. I també em sembla interessant remarcar que quatre de les obres finalistes no són d'autors individuals, sinó que les han presentat parelles d'artistes; estem tan acostumats a pensar l'objecte artístic com a fruit original i personal d'una única ment inventiva, que cal remarcar la potencialitat del treball en equip o col·lectiu com a eina per trencar estereotips i mites sobre la creativitat. Quan mirem la selecció en el seu conjunt, també és fàcil adonar-se que entre les obres d'artistes diversos es poden endevinar interessos propers i vinculacions suggeridores. Un dels temes comuns que emergeix més clarament és el de la nostra relació amb el territori i les maneres que tenim de fer-ne ús, o d'explotar-lo, com a recurs útil. Així, les instal·lacions *Visit Fukushima. Visit Vandellós*, de Jorge Conde, i *El perímetre de la llum*, de Marta R Chust i Roc Domingo Puig, ens parlen del passat i el futur de l'energia, la gestió de la qual és un dels temes més candents de l'actualitat geopolítica. En el cas de la peça de Conde es presenten diversos materials reals i ficticis relatius a les centrals nuclears de Vandellós, a Catalunya,

i Fukushima, al Japó, ambdues en procés de descontaminació, per convidar-nos a reflexionar sobre les tensions que genera l'agenda de transició energètica que pretén evolucionar cap a l'ús d'energies més netes i segures. La peça de Domingo i Chust, per la seva banda, pren la forma d'una instal·lació fotovoltaica acompanyada del so d'una subestació elèctrica; combina la referència a una nova tecnologia que aprofita l'ús del sol, però que malmet terrenys agrícoles o naturals, amb l'ús d'una antiga tècnica fotogràfica amb què s'han imprès unes coordenades sobre tela amb pigments vegetals. De nou també apunten a les contradiccions entre la gestió de les nostres necessitats energètiques i la preservació de l'entorn i el paisatge en les quals totes les societats europees vivim immerses. Sempre al voltant de la recerca sobre les complicades relacions entre humanitat, tecnologia i ecologia, la instal·lació d'Azahara Cerezo i Mayte Gómez Molina *Fractura*. *Descosir la immersió* es pregunta sobre la vessant física de la realitat virtual, que, tot i que genera un producte intangible, està bastida sobre l'explotació de recursos molt palpables; així ho fa patent la selecció que es mostra de diversos minerals utilitzats en la fabricació de dispositius electrònics, l'obtenció dels quals té un paper clau en diversos conflictes candents arreu del món.

Encara pensant en la nostra relació amb el territori, però en una direcció ben diferent, trobem un projecte com ara *On tot neix*, de Mariona Cañadas i Pedro Múrua. Es tracta d'una obra que també fa referència a la nostra relació amb els llocs, però en aquest cas utilitzant tècniques i materials ancestrals com el teixit de lli i l'argila per referir-se, de forma més poètica, a allò que la terra ens dona, al fet que els humans sabem transformar-ho per fer-ne coses útils i coses belles, i que,

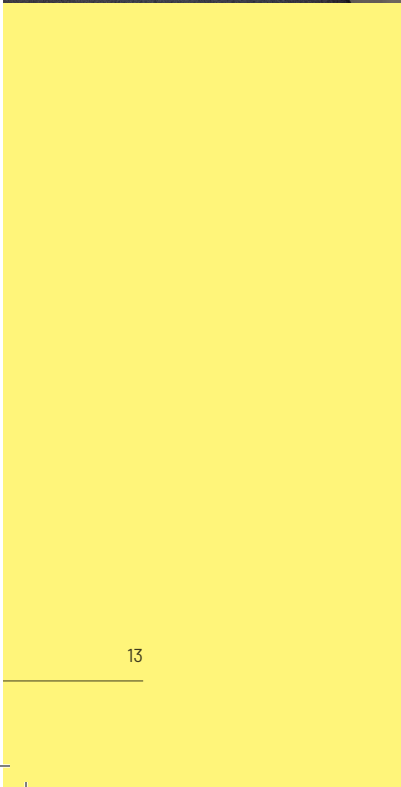
idealment, probablement hauríem de deixar que tot plegat tornés a la terra, com ho farem nosaltres mateixos. Per la seva banda, la peça de Marla Jacarilla, *Elementos para un paisaje*, aprofundeix en aquesta relació entre allò natural i allò artístic preguntant-se fins a quin punt el cos humà és també paisatge; combinant textos i imatges, cataloga fragments de pintures que es centren en parts del cos, per una banda, i en elements naturals, per l'altra, per suggerir analogies visuals i conceptuals i per fer avinent com l'art transmuta tota experiència de la realitat.

Un altre tema que interconnecta algunes de les obres és el de la memòria, tan personal com col·lectiva; la peça esmentada de Conde, *Visit Fukushima. Visit Vandellós*, parteix, per exemple, de la voluntat d'explorar un indret amb qui l'autor té vinculació personal per la feina del seu pare. Per la seva banda, l'obra de Guillermo Basagoiti *Track 8 M* vol fer visible una empremta, la de les rodes de cautxú d'un pont que es troba al port de l'Estartit, sobre un paper continu, que s'enrotlla en dues grans bobines. L'evocació de la memòria es fa aquí precisament a través de les restes materials, de les petjades que queden d'alguna cosa que en aquest moment no hi és, però també suggereix una reflexió molt més conceptual sobre les formes de l'absència. El vídeo de Miquel García mostra una acció en progrés que evoca una memòria, en comparació, molt més concreta: es titula *Llista de llibres en català cremats a Catalunya el 1939*. La llista en qüestió està coberta d'una capa de pintura negra sensible al foc, que desapareix a mida que l'artista, amb un bufador, la va escalfant, per reapareixer quan es refreda. El mateix foc que a mans dels feixistes va provar de destruir la cultura escrita en català la fa visible ara de nou, tot i que només per uns instants; l'acció ens fa avinent, doncs, que no tot allò que es fa

malbé en un moment donat es pot recuperar completament més endavant.

La constatació que, com apuntava anteriorment, vivim en un moment en què es fomenta l'individualisme més descarnat i salvatge no amagarà mai el fet que, en realitat, som éssers interdependents, entre nosaltres i respecte de tot el que ens envolta; moltes de les peces que hem comentat ho mostren, però l'obra de Mar Serinyà i Fina Miralles ho fa ben evident. Es tracta d'un vídeo que documenta una trobada entre les dues artistes, pertanyents a generacions diferents però connectades per sensibilitats properes a l'hora d'entendre quin és el sentit de la pràctica de l'art en un món com el nostre. Per elles no hi ha cap dubte que aquest sentit té a veure amb el fet de generar vincles emocionals; en consonància, la peça es titula *De tu a tu*. Potser per això aquesta obra, d'execució aparentment ben simple, ens toca d'una manera tan immediata, prova que potser sí que, com diuen, l'alegria és veritablement contagiosa, i que si l'art contemporani està mancat d'alguna cosa, és precisament d'aquesta joia de viure. La peça d'Irena Visa, *Tres falques*, també ens convida a llançar una mirada divertida cap al nostre entorn, a partir d'un objecte tan simple i alhora tan útil com les falques de les portes. Fetes per a tres llocs concrets de la ciutat i pintades amb els colors primaris i vius que també són els de les *Lletres toves* de Torres Monsó (amb les quals es podria dir que, durant la Biennal, gairebé compartiran espai vital), com que són de ceràmica, tanmateix, no serveixen per a res. I potser això és el que les converteix en una bona metàfora d'allò que l'art resulta ser per a molts de nosaltres: quelcom aparentment inútil que, com el cant dels canaris, avui ens fa més falta que mai.

Premi a l'obra realitzada

**XII Biennial d'Art
2025**

EDUARDO RUIZ

Passepartout I (Danaus plexippus)

2023

Mixta. Passaport i filferro

Mides variables

Passepartout és una obra realitzada amb la tècnica del collage a partir d'un passaport de l'estat espanyol, al qual hi ha superposats fragments de filferro d'una tanca aeroportuària. Hi destaquen les pàgines amb il·lustracions d'espècies migratòries com la papallona monarca (*Danaus plexippus*). Així, l'obra connecta la mobilitat humana, regulada per documents administratius, amb les migracions naturals d'animals, sovint afectades per l'acció humana. La peça convida a reflexionar sobre les barreres físiques i polítiques que limiten la llibertat de moviment i com aquestes també interfereixen en els cicles ecològics. La contaminació, el canvi climàtic i la destrucció d'hàbitats alteren els patrons migratoris i posen en perill espècies i ecosistemes. Metafòricament, l'obra qüestiona la relació entre fronteres, natura i migració, i proposa un enfocament més sostenible i harmònic amb el medi ambient.

16 VISADOS
VISAS

.....
.....

VISADOS 17
VISAS

.....
.....

Eduard Ruiz (Sant Boi de Llobregat, 1990)
és artista visual i docent. Està interessat en com habitem el territori i en les formes que el defineixen —mapes, paisatges que apareixen en els bitllets, i passaports i materials o elements trobats en el territori com a objectes oblidats— i busca establir un pont entre l'espai i les polítiques que condicionen el comportament humà. La seva producció artística està vinculada a l'escultura, la fotografia i la instal·lació, i els seus treballs solen tenir com a punt de partida contextos naturals marcats per la presència d'industrialització.

Premi al projecte de creació artística

**XII Biennial d'Art
2025**

***Quatre dos / quatre quatre
quatre quatre / quatre /
quatre per quatre quatre cops***

Instal·lació (fotografia i vídeo)

El projecte *Quatre dos / quatre quatre quatre quatre / quatre / quatre per quatre quatre cops* explora els rituals i pensaments màgics com a elements autònoms. Indaga com algunes persones els executen per supervivència i com aquests influeixen en la seva percepció del temps i l'espai. Aquests rituals es vinculen a objectes quotidians com fanals, finestres o números, i sovint esdevenen cadenes interminables que generen ansietat i esgotament. Basant-se en la filosofia de Graham Harman, el projecte analitza aquests rituals com a agents independents, sense centrar-se en explicacions o nomenclatures que els cataloguin, sinó en la seva autonomia i la repetició. A través de fotografia i vídeo, es qüestiona la relació que tenen amb el paisatge quotidià i el contrast entre racionalitat i por, control i caos. L'objectiu és explorar-los com a fenòmens en si mateixos, sense buscar justificacions, i entendre com interactuen amb l'entorn i la col·lectivitat.

JUDIT BOU

Judit Bou (Vic, 1996) és graduada en Fotografia i Creació Contemporània a l'Escola Superior d'Imatge i Disseny de Barcelona (Idep). Ha rebut diversos premis i beques en el sector de les arts visuals, i ha fet un bon nombre d'exposicions individuals i col·lectives tant a Catalunya com a fora de l'Estat espanyol. Ha estat finalista a la Biennial d'Art de la Diputació de Tarragona (2023), ha rebut el Premi Art Jove de la Generalitat de Catalunya (2019) i ha estat seleccionada a la Biennale Jeune Creation Européenne (2019) i nominada a la Pla(t)form FotoMuseum Winterthur (Suïssa, 2023), entre d'altres. Ha exposat a diverses sales de Catalunya, i també a França, Dinamarca, Letònia, Romania, Itàlia o Portugal.

Premi al projecte de creació artística

**XI Biennial d'Art
2025**

EDU COMELLES

Bosc. ***Un paisatge imaginari***

Instal·lació audiovisual

El projecte *Bosc. Un paisatge imaginari* esdevé una ocasió indefugible tant per descobrir les intenses capacitats expressives de l'art sonor com per retrobar-s'hi. Amb una posada en escena de sòbria elegància, Edu Comelles oferirà una experiència immersiva en l'entorn a partir d'un sol sentit, l'auditiu. D'aquesta manera, no només planteja un acostament al bosc diferent —allunyat de l'imperi de la visualitat que caracteritza la nostra societat—, sinó també, i sobretot, la possibilitat d'experimentar noves sensacions amb els sentits amb els quals percebem i, per tant, construïm la realitat. L'art, doncs, com a forma de coneixement i d'autoconeixement.

Bosc recorre a la idea de paisatge sonor com aquell context geogràfic format per una infinitat d'elements sonors que interactuen entre si per a formar un ecosistema canviant i complex. El bosc, entès com a paisatge simbòlic és un lloc format per una massa arbòria, visible i compacta que ens oculta a simple vista una infinitat d'actes comunicatius i missatges entre espècies d'ocells, mamífers i insectes que articulen a través d'infinitat de llenguatges el dia a dia d'un determinat ecosistema en harmonia. En aquesta línia, *Bosc* és una instal·lació

visual, sonora i lumínica en la qual la idea d'aquest ecosistema és contraposada o suplantada per allò relatiu a l'antropocè. Així, aquest paisatge sonor arbori i natural és alterat i descontextualitzat per l'autor per construir un paisatge fictici. La peça reuneix a través d'un sistema multifocal d'altaveus un paisatge infinit de sons. La suma de tots aquests elements conforma un context sonor aparentment caòtic que imita la naturalesa i el món natural a través d'elements únics i crea un artifici acústic que construeix un paisatge sonor a mig camí de la ficció i la postveritat.

Aquest context artificial està format per infinitat de sons que, en conjunt, estructuren en el temps i l'espai un entorn simbòlic que reflexiona sobre l'ús de la informació en l'era digital i com el desenvolupament de dades propicia l'auge de la postveritat, un cúmul de mentides que per saturació estableixen una nova realitat.

L'obra està formada per un conjunt variable d'objectes sonors i lumínics distribuïts en l'espai i formats per unitats d'altaveus autònoms a través dels quals se senten fraccions d'un tot. L'escolta en conjunt i la circulació per la sala acaben d'articular un núvol de sons creat a partir d'una plèthora de ritmes, tons i textures que emulen des de la falsedat de la descontextualització d'allò natural.

Edu Comelles (Barcelona, 1984), viu i treballa a València; és artista, músic i gestor cultural. El seu treball reuneix experimentació, art sonor, producció musical i disseny de so en diferents àmbits de la cultura. Ha actuat, en solitari o amb col·laboracions, en festivals com Sónar, Mutek, Eufònic o Fase, entre molts altres; també ha participat en certàmens com el Mobile Week BCN, Escotar a Buenos Aires o Radar a Mèxic DF. Les seves actuacions sovint succeeixen en indrets singulars: espais naturals, safarejos públics, esglésies, claustres gòtics i infinitat d'espais públics.

La seva obra, en directe o en forma d'instal·lacions o composicions, s'ha pogut escoltar al Museu Reina Sofía (Madrid), Laboral (Gijón), Tabakalera (Donostia), Espai Rambleta, Bombes Gens (València); Etopia (Saragossa), CAAM (Gran Canària) o al CCCB, CaixaForum i Arts Santa Mònica de Barcelona, la seva ciutat natal. El 2017 va guanyar la prestigiosa Beca Leonardo / BBVA en la categoria d'art digital amb el projecte *Spectre*. Ha estat també guardonat amb premis i beques com Emergents (Màlaga), Labore (Euskadi), LABoral / Lo Pati, o la beca Pépinières européennes a Osca, entre altres.

Obres seleccionades

**XII Biennial d'Art
2021**

GUILLERMO BASAGOITI

Track 8 M

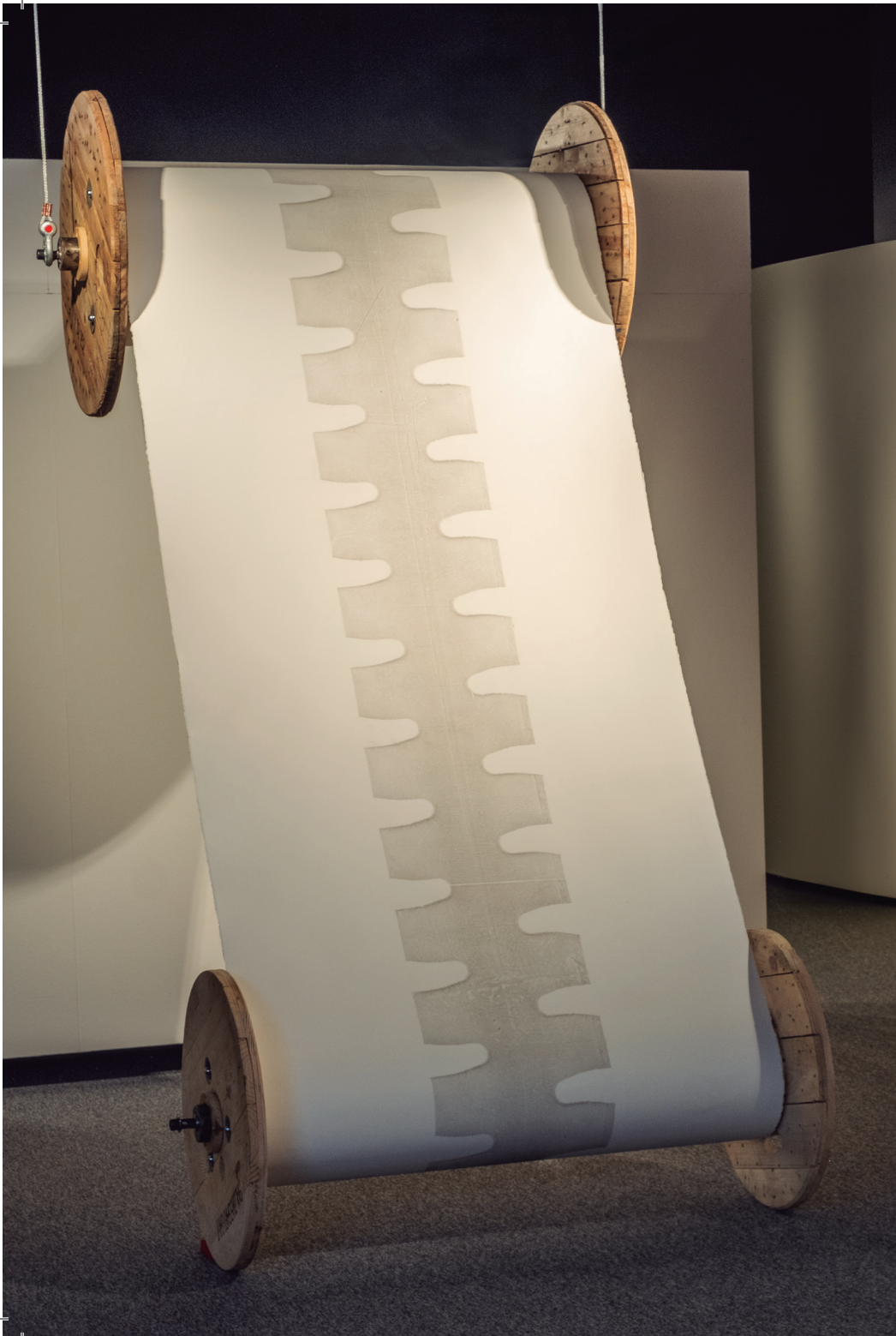
2024
Instal·lació (gravat)
Mides variables

*«l arribo als camps i extensos recintes de la memòria,
on hi ha els tresors d'innombrables imatges preses pels sentits.
Allí també em trobo 'amb mi mateix'
i em recordo de mi i del que vaig fer, quan i on,
i de quina manera estava afectat quan ho vaig fer [...]
I d'aquí ve la capacitat de pensar, construir imatges del passat i
preveure el futur.»*

Agustí d'Hipona, Confessions, llibre X¹

L'obra *Track 8 M* es desenvolupa a partir d'aquesta reflexió sobre la mecànica de la memòria, materialitzant-se en una instal·lació on la petjada ens obre un camí cap al futur. La tècnica utilitzada és gravat d'impressió experimental sense tinta sobre paper Hahnemühle de 300 g, creat amb les rodes de cautxú del pont grua de 60 tones del port de l'Estartit.

L'obra es presenta en format scroll, com els antics llibres-rotlle de paper, i es llegeix com un *protókollos* (del grec).

Guillermo Basagoiti Brown (Madrid, 1972)
va créixer a Astúries, on l'entorn artístic familiar li va permetre, des de ben jove, entrar en contacte amb la possibilitat de l'impossible i amb la capacitat de crear. Troba la llibertat en allò tàctil. Des de 1999 viu i treballa a l'Empordà.

És un artista autodidacta compromès amb la llibertat disciplinària, que adapta les tècniques i els materials a les necessitats de cada projecte. La seva pràctica inclou intervencions in situ, escultura, llibres d'artista i treballs en paper, fusta, pedra i ferro, sempre impulsat per la pregunta i el descobriment com a eix creatiu.

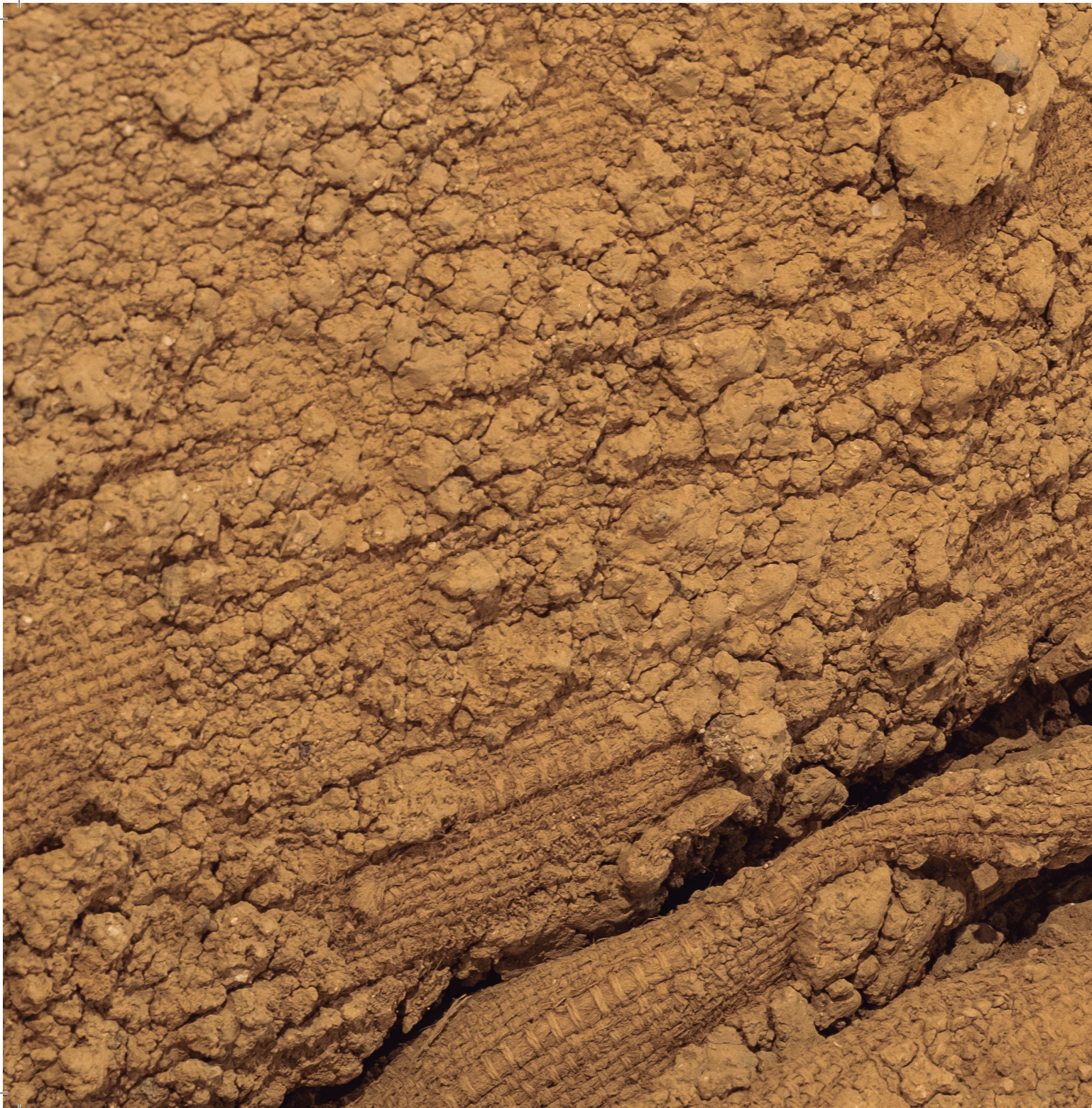
Entre 2014 i 2023 va ser director d'Espai Tònic, a Vulpellac, un espai independent dedicat a la creació contemporània i la difusió artística.

Ha exposat en espais com el Museu Würth La Rioja, Can Mario (Fundació Vila Casas), Mutuo Centro (Barcelona), l'Institut Leonés de Cultura i el Centre d'Art Contemporani Bolit (Girona), on va realitzar una exposició individual. L'any 2017 també va ser seleccionat per la Biennal de Girona.

Ha col·laborat amb institucions com Ona Llibres (Barcelona) i l'IMERIR (Institut Méditerranéen d'Étude et Recherche en Informatique et Robotique) de Perpinyà, en projectes que combinen art, tecnologia i pensament crític.

També ha estat guardonat amb l'accèssit a la IX Biennal Iberoamericana d'Obra Gràfica, Cáceres (2021), el premi de la Biennal de Larnaca (Xipre, 2021), la beca Agita de l'Ajuntament de Figueres (2020) i la beca Antón del Museu Antón d'Escultura Contemporani (Candás, Astúries).

MARIONA CAÑADAS I PEDRO M'JRÚA

On tot neix

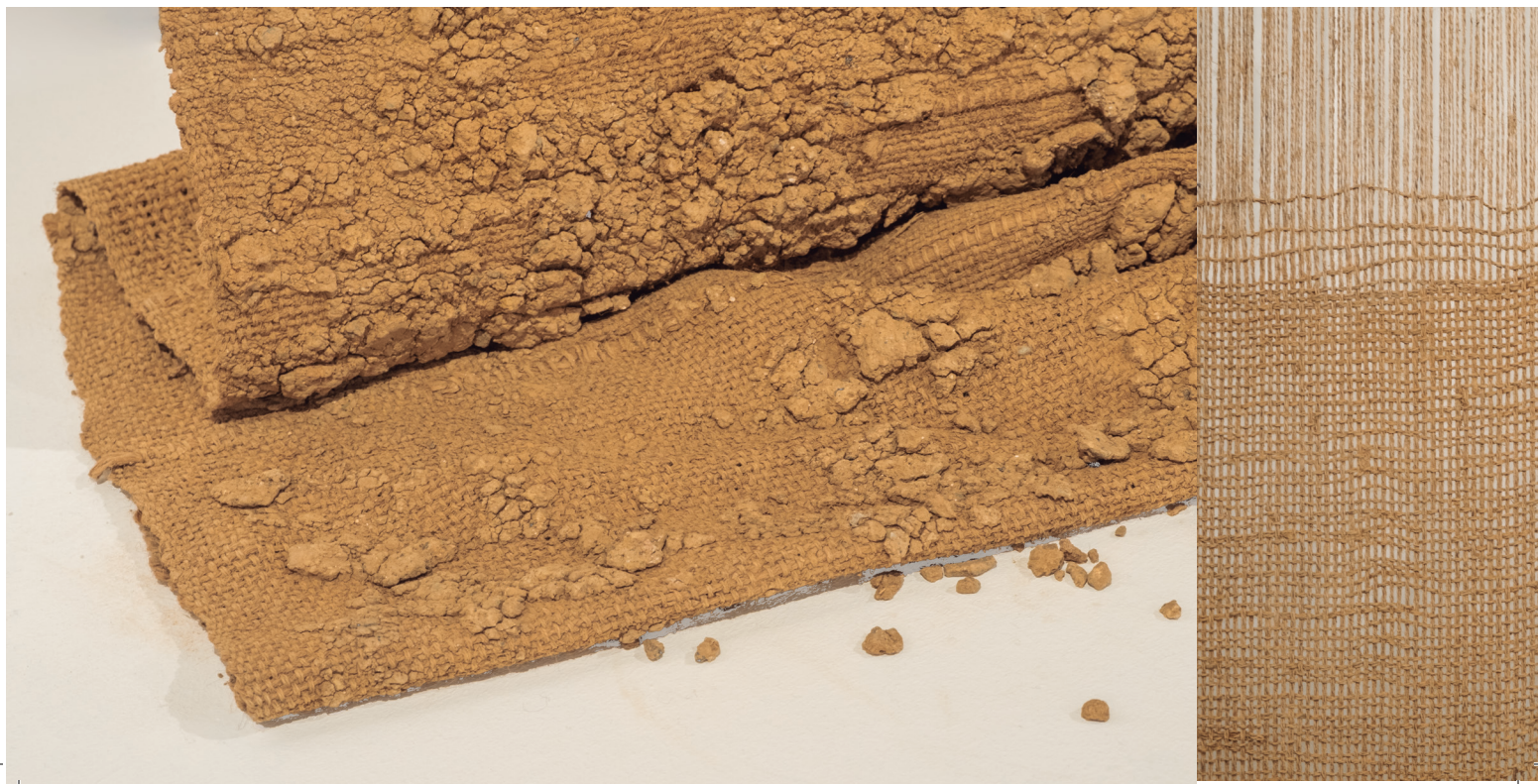
2022

Teler manual de baix lliç
Mides variables

La peça *On tot neix* forma part del projecte *Mieses*. És una mirada a l'ús i a la transformació de la terra, i al valor que té com a creadora i generadora de vida. Es tracta de prendre consciència de com la usem i com la valorem. La paraula *mieses* (*messes* en català) fa referència als camps de cereals que s'han sembrat i que posteriorment són segats, un procés que transforma el paisatge i les persones que l'habiten. El projecte parla d'aquesta intervenció, de com l'experiència del paisatge es pot trobar en la tensió entre el fet d'observar i el d'habitar.

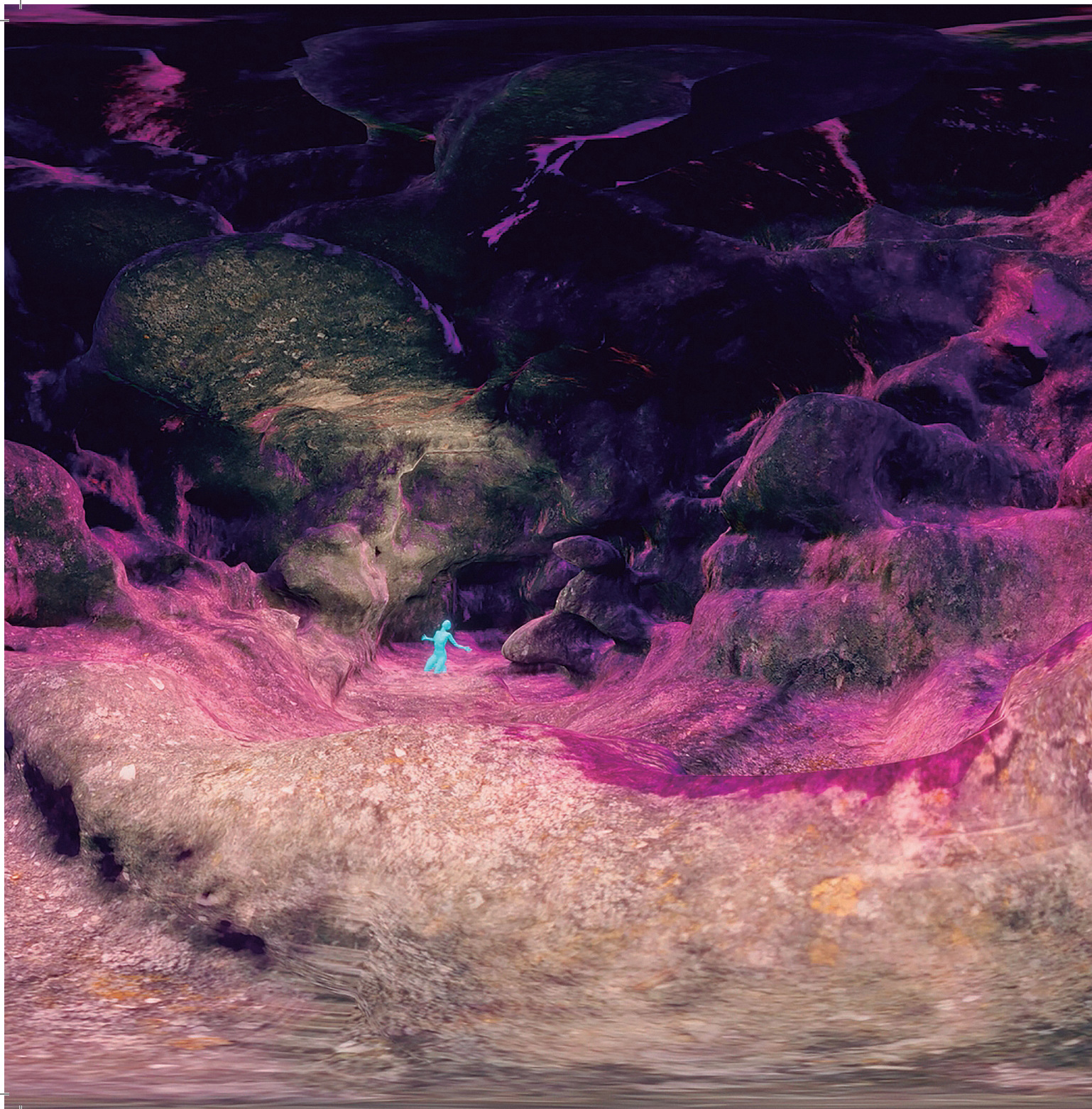

Mariona Cañadas (Barcelona, 1991) i **Pedro Murúa** (Santiago, Xile, 1991) investiguen conjuntament les possibilitats del llenguatge tèxtil i escultòric en les arts visuals contemporànies. Es van conèixer estudiant art tèxtil a l'Escola Massana; Murúa també hi va cursar estudis de tècniques escultòriques, mentre que Cañadas es va llicenciar en Història de l'Art a la Universitat de Barcelona. Han participat en residències i festivals com Una Boccata d'Arte (Itàlia, 2024), In-ruins Sybari (Itàlia, 2023) i Hilari(um) (Cardedeu, 2022), han exposat en mostres com la de la Biennal d'Art de la Diputació de Tarragona (2023) i «Tejidos y no tejidos» (Madrid, 2023), i també han col·laborat en iniciatives educatives com Creadors EN RESIDÈNCIA. Actualment, són artistes residents de La Escocesa.

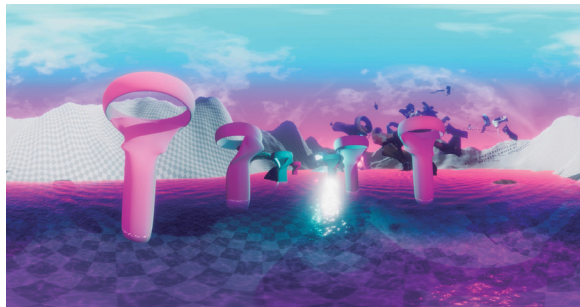
AZAHARA CEREZO I MAYTE GÓMEZ MOLINA

Fractura. **Descosir la immersió**

2023 i 2024
Instal·lació
(vídeo immersiu, minerals i vídeo monocal)
Mides variables

Fractura. Descosir la immersió és una instal·lació inèdita que dissectiona l'experiència de realitat virtual que ofereixen els dispositius digitals actuals, indagant en els seus tentacles materials, ecològics i tecnològics. El projecte respon a la voluntat d'obrir una idea d'immersió que es presenta suau, llisa, sense fissures, però que en realitat amaga costures i opacitats que poc tenen a veure amb els entorns minimalistes de Silicon Valley. Per fer-ho, la instal·lació inclou un assaig immersiu, una selecció de minerals clau en la fabricació d'aparells electrònics i un vídeo monocal que mostra el processament continu d'escanejos 3D.

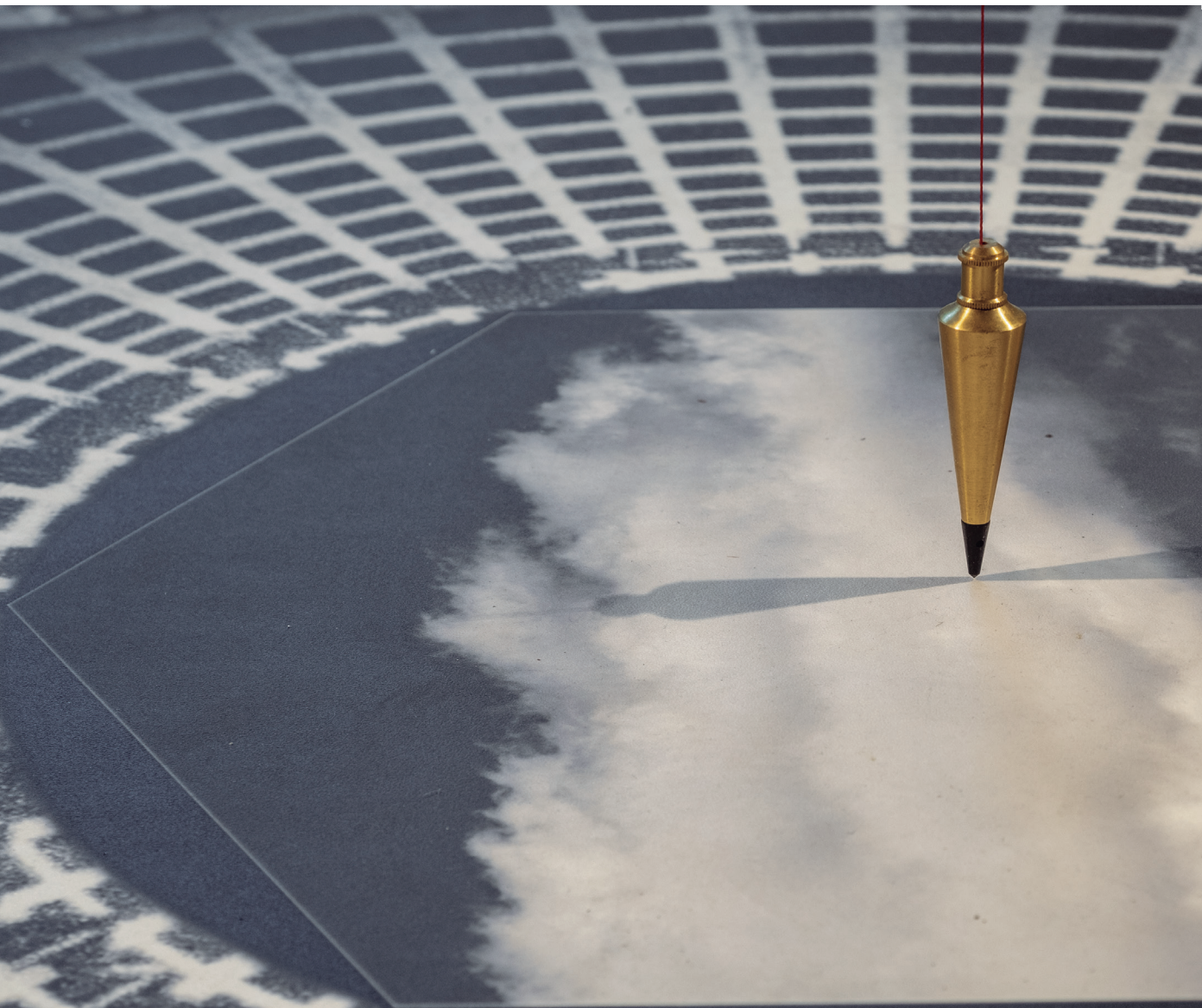

Azahara Cerezo (Celrà, 1988) és artista visual. Llicenciada en Comunicació Audiovisual (Universitat Autònoma de Barcelona) i màster en Arts Visuals i Multimèdia (Universitat del País Valencià), ha exposat de forma individual al Bòlit (Girona), al Centre d'Art La Regenta (Gran Canària) i la Plataforma MAL (Sevilla), així com en mostres col·lectives a Ars Electronica (Àustria), l'Instituto Cervantes (Nova York), al MACBA (Barcelona) i altres espais. Els seus projectes han estat seleccionats a ARTeCHÓ, Paradigm Shifts i Summer Sessions. Ha impartit tallers i conferències a Art Meets Radical Openness, Getxophoto i Immaterial. Actualment, és artista resident del programa Objects in residence, a Baltan Laboratories (Eindhoven, Països Baixos).

Mayte Gómez Molina (Madrid, 1993) és investigadora, artista de nous mitjans i escriptora. Combina escriptura, animació 3D, realitat virtual i imatge digital en moviment. Ha rebut el Premio Nacional de Poesía Joven Miguel Hernández (2023) i el Premi València Nova (2022). Ha exposat al Festival d'Art Urbà de Madrid (MMMAD), Hyper House, Documenta Madrid, Tabakalera i Supernova Digital Arts Festival. Ha impartit conferències a la Biennial de Pensament de Barcelona, la fundació Thyssen-Bornemisza Art Contemporary (TBA21) i el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Va ser becària del Programa Fulbright (2019-2021), i actualment investiga i crea en el grup Coded Secrets del Karlsruher Institut für Technologie (Alemanya).

JORGE CONDE

Visit Fukushima - Visit Vandellòs

2023

Instal·lació

(fotografia, pèndol, text de neó, cartells
i vídeo monocal)

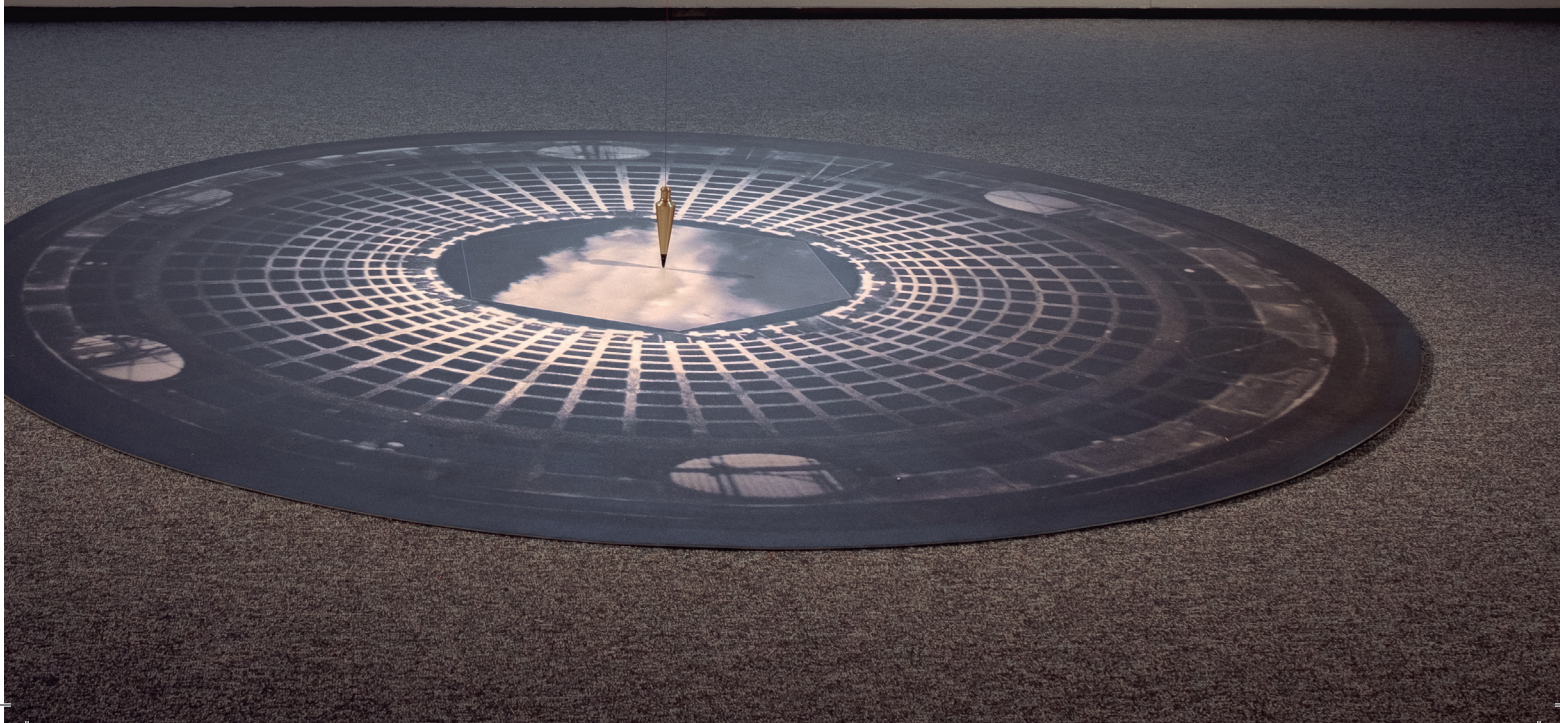
Mides variables

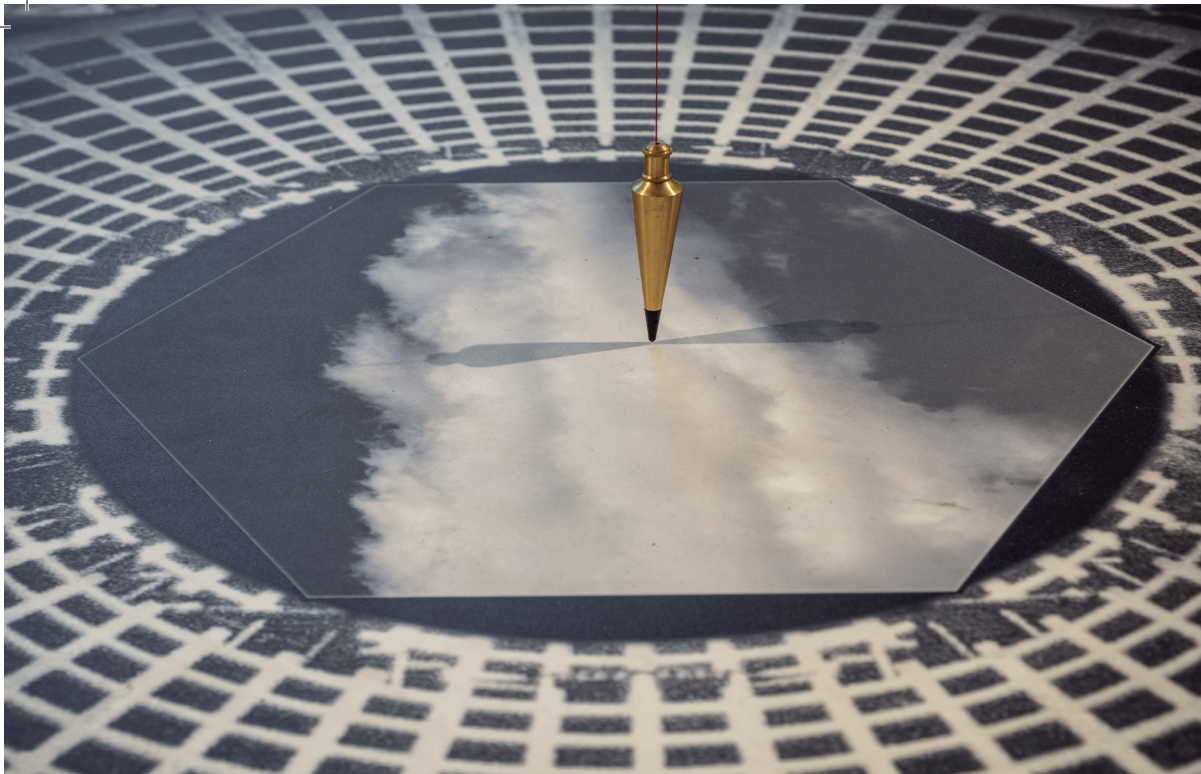
Visit Fukushima - Visit Vandellòs especula entorn d'una possible visita guiada a les centrals nuclears de Vandellòs I (Baix Camp, Tarragona) i Fukushima Dai-ichi (Japó).

Es tracta d'un assaig sobre la necessària transició energètica cap a un model més net i sostenible a partir de les marques al paisatge i la memòria nuclear de primera i segona generació. Centra l'atenció en Vandellòs I i les centrals nuclears que estan en procés de tancament, descontaminació, desmantellament i recuperació del paisatge. L'obra aporta una visió crítica de l'hermetisme que caracteritza les empreses que actualment gestionen Vandellòs I i altres centrals que estan en fase de latència o encara operatives.

TEPCO's Words
on Fukushima Daiichi
Nuclear Power Station
Decommissioning Work Underway
Following the 2011 Disaster
Caused by the Earthquake and Tsunami

Why Is there POWER rather than NOTHING?

Why is there POWER rather than

Jorge Conde (Barcelona, 1968) és artista visual i investigador. Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, ha estudiat música i arts visuals a la University of California San Diego (EUA), i cinema a la National Film and Television School de Londres. Ha estat artista resident al Museo Siqueiros de Mèxic, el Chelsea College of Arts and Design de Londres i la Reial Acadèmia d'Espanya a Roma. La seva pràctica reflexiona sobre les tensions entre història i memòria, sobre l'emergència climàtica i sobre l'impacte social i mediambiental derivat de la societat d'hiperconsum i el seu model productiu algorítmic. Ha exposat al Museo d'Arte Contemporanea di Roma (MACRO), la Tabacalera de Madrid, la Fabienne Levy Gallery de Ginebra i Lausanne, l'Institut Cervantes de Berlín, el Centre d'Arts Santa Mònica de Barcelona, l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM) i el Centre del Carme de València, i el Mandeville Center for the Arts de San Diego (EUA). Ha participat en fires com ARCO Madrid, Artissima (Torí, Itàlia) i Art Miami (EUA).

[illegible]

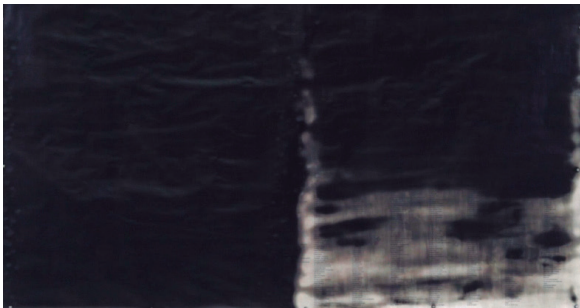
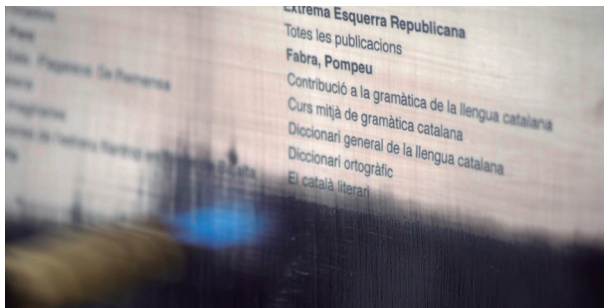
MIQUEL GARCIA

Llista de llibres en català cremats a Catalunya el 1939

2022

Pintura sobre paper imprès,
performance i vídeo
150 cm x 194 cm (obra gràfica)
5 min 10 s (vídeo)

Llista de llibres en català cremats a Catalunya el 1939 presenta una relació d'obres escrites en català, tant d'escriptors catalans com traduïdes, que van ser cremades pels feixistes el 1939. A la llista, impresa sobre paper, s'hi ha intervingut amb una pintura negra termosensible que desapareix amb l'aplicació de foc. El vídeo mostra l'acció de cremar-la; el foc ens revela els llibres en català que van cremar els franquistes a Catalunya. Sense la calor del foc, la llista torna a recuperar el negre i el contingut queda tapat.

ESTUDIO

...ños de les modes

Roca, J.

...esc Pí I Margall

...nora, Manuel

...esat

reda, Mercè

...e hom no pot fugir

...na dona honrada?

... de la vida d'un home

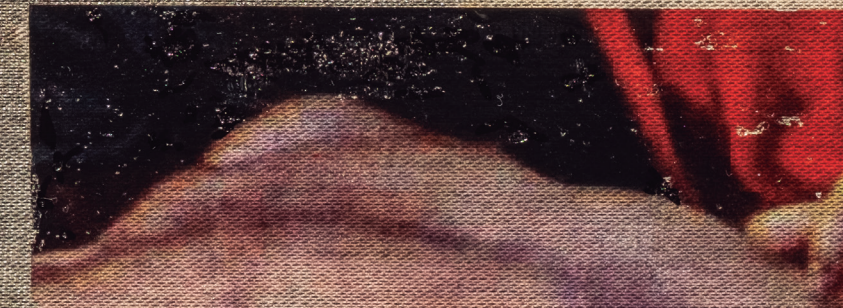
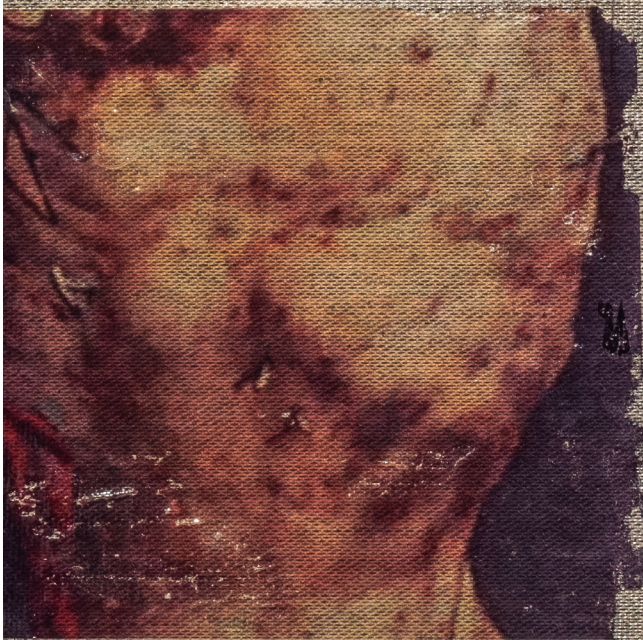
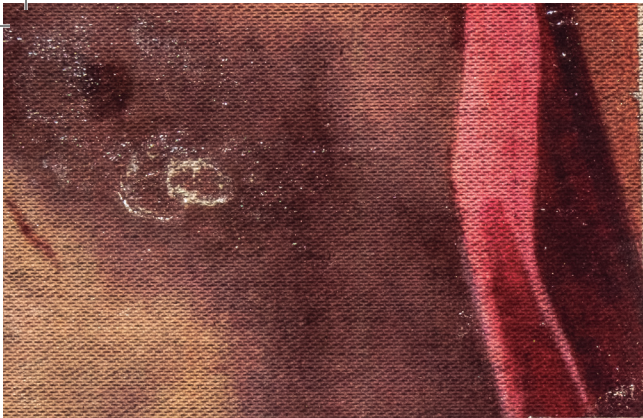
guez de Arellano, Vicente

...erut gelós

Jaume

Miquel Garcia (Barcelona, 1975) és doctor en Belles Arts i té un màster en Recerca i Producció Artística (Universitat de Barcelona). Des del 2015 ha realitzat nombroses exposicions individuals arreu de l'Estat espanyol i exposicions col·lectives internacionalment. Ha rebut diversos premis i beques, entre els quals destaquen el primer Premi Internacional d'Arts Visuals Obra Abierta (2019), la Beca de la Comissió Europea i Instituts Nacionals de Cultura de la Unió Europea (EUNIC) a Palestina, la beca del Programa UNESCO-Auschberg a Seül (Corea) o el Premi Sotheby's a Projecte Educatiu de la Fundació Miró de Mallorca. Ha estat artista resident a Matadero Madrid i Hangar de Barcelona, així com a Medellín (Colòmbia), São Paulo (Brasil), Montreal i Quebec (Canadà) i Santiago (Xile).

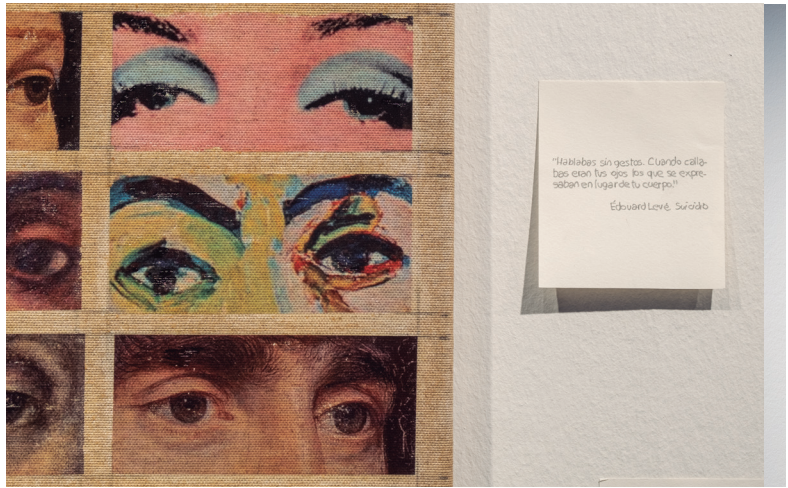

MARLA JACARILLA

Elementos para un paisaje

2024
Instal·lació
(transferències sobre llenços i textos)
Mides variables

Què passaria si les persones també fóssim paisatge? Cossos humans com muntanyes, com rius, com valls i planes. Cossos que canvien, creixen i evolucionen, que es transformen. Cossos humans que, com els oceans, muntanyes i valls, es construeixen, desconstrueixen i reconstrueixen sense parar, formant part fonamental del nostre imaginari artístic des de temps immemorials. *Elementos para un paisaje* proposa un recorregut subjectiu per alguns elements susceptibles de formar part d'un possible paisatge. Imatges i cites que es retroalimenten en combinar-se de diferents maneres, conformant així un atlas obert a múltiples interpretacions.

Marla Jacarilla (Alcoi, 1980) és artista visual, escriptora i crítica cinematogràfica. És llicenciada en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València i Màster en Producció i Recerca Artística de la Universitat de Barcelona. Ha rebut beques de la Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos (VEGAP), de la Fundació BBVA de videoart, i de la Fundació Guasch Coranty. Ha estat resident a La Escocesa, Fabra i Coats, Hangar i en centres internacionals com Glogauair (Berlín) i Islington Mill (Manchester). Ha exposat al MACBA, la Fundació Joan Brossa, el Centre d'Arts Santa Mònica, la Fundació Tàpies i el Centre del Carme, entre d'altres. Actualment, forma part del col·lectiu audiovisual 1080 i de l'equip de Filmtopia, i forma part del comitè de programació dels cicles de cinema de no ficció de La Escocesa.

MARTA R CHUST I ROC DOMINGO PUIG

El perímetre de la llum

2024

Instal·lació, antotípies

Mides variables

La globalització i les polítiques neoliberals transformen el món rural i alteren l'ús de la terra. Els projectes d'energia renovable, com la solar, substitueixen camps de conreu i tenen un impacte que genera debat. *El perímetre de la llum* és el resultat d'una recerca en el context del Moianès que té com a cas d'estudi cinc projectes previstos de centrals fotovoltaïques d'empreses privades estrangeres. La instal·lació tracta aquestes qüestions de manera metafòrica, combinant la pràctica cartogràfica i la tècnica analògica de l'antotípia. L'obra representa, mitjançant coordenades, l'àrea de cinc camps on estan previstes les centrals solars, revelades sobre una emulsió fotosensible feta a partir de les plantes que creixen de manera informal en aquests mateixos camps.

Marta R Chust (Barcelona, 1995) i

Roc Domingo Puig (Lleida, 1992)

són una parella d'artistes visuals que treballen a partir de les ciències socials i produeixen projectes que tenen a veure amb el context en el qual es troben. Els interessa qüestionar les narratives oficials i reflexionar sobre la precarietat i les tensions geopolítiques. Utilitzen la imatge i la matèria per desplegar processos de recerca, els quals es formalitzen en instal·lacions que combinen dibuix, escultura, vídeo i sonoritat. Tenen formació en Arts Visuals, Educació i Antropologia, i han realitzat un bon nombre d'exposicions individuals i col·lectives tant en l'àmbit nacional com internacional.

MAR SERINYÀ I FINA MIRALLES

De tu a tu

2023
Vídeo i acció
Mides variables

De tu a tu és una acció que parla de les relacions humanes en si mateixes. Una acció on allò quotidià i allò màgic es troba des de l'amistat del dia a dia.

Mar Serinyà (Torroella de Montgrí, 1986) és artista Visual i de performance. És doctora en Belles Arts per la Universitat de Barcelona (2016) i màster de Creació Artística per la Universitat de Barcelona, i té formació en l'especialitat de cant pel Conservatori Municipal de Música de Barcelona (2009).

Ha estat guardonada amb diferents premis, beques artístiques i residències, entre les quals cal destacar recentment el premi BigCi Environmental Awards (Austràlia, 2024), el premi Art Film Spirit Awards a millor pel·lícula experimental (Canadà, 2024), la residència a CACiS El forn de la calç (Calders, 2024), la participació a la 9th Kjerringøy Land Art Biennale Special Edition (Noruega, 2023-2024), la beca Agita de l'Ajuntament de Figueres (2023), la beca Rad'Art Project de Bòlit Residència Girona Creativa (2023), residència d'Europa Creativa al Museu do Papel de Terras de Sta. Maria (Portugal, 2022), o la residència a Verpejos Creative Pastures (Lituània, 2022).

Durant la seva trajectòria ha dut a terme diverses performances i exposicions en centres, museus, galeries i festivals com Chiquita Room Barcelona, Fundació Vilacasas, Bòlit Girona, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, ARBAR Centre d'Art i Cultura de Port de la Selva, Museu d'Art de Mataró, Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí, Queensland College of Art (Austràlia), School of Art Gallery de l'Australian National University, etc.

Fina Miralles (Sabadell, 1950) ha desplegat la seva pràctica al marge del món professional de l'art, una opció que li ha permès que vida i pràctica artística siguin tot un en la seva obra, realitzada en vídeo, dibuix, fotografia, pintura, instal·lacions i moltes paraules.

Llicenciada en Belles Arts, entre els anys 1972-1979 desplegava la creativitat fora dels espais tradicionals de l'art; es tracta d'un «art alternatiu», tal com el va denominar Alexandre Cirici Pellicer. L'obra d'aquests anys ha estat present en diverses exposicions de caràcter nacional i internacional centrades en l'estudi i revisió l'art conceptual dels anys 70.

Un viatge de quatre mesos a Sud-Amèrica i posteriorment una estada a París i Normandia (1984-1993) obren un itinerari vivencial i creatiu vers el buit, l'amor i la contemplació, origen del seu univers de dibuix i pintura sobre paper i sobre tela. Aquest és un cicle que l'artista dona per finalitzat l'any 1999 amb la donació de la seva obra i arxius al Museu d'Art de Sabadell.

L'edició el 2018 dels seus escrits, *Fina Miralles. Paraules fèrtils 1972-2017*, va posar en evidència la coherència interna de la seva obra, més enllà dels llenguatges i de les èpoques. El Premi Nacional de Cultura (CoNCA, 2018) i la gran mostra retrospectiva *Soc totes les que he sigut* (MACBA, 2020), confirmen el seu lloc destacat en el mapa de la creativitat contemporània.

Des de Cadaqués, on viu, Fina Miralles ha participat en iniciatives de diversos col·lectius de performance: Corpologia, La Muga Caula i Ocells al Cap. Ha format part del grup Saranella Comunitat Creativa, i ha realitzat diverses mostres individuals i col·lectives fruit del seu entusiasme i de l'amistat amb altres artistes.

IRENA VISA

Tres falques

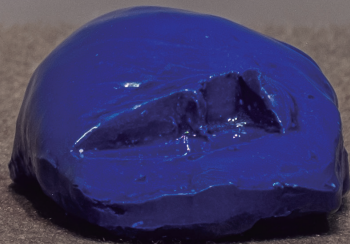
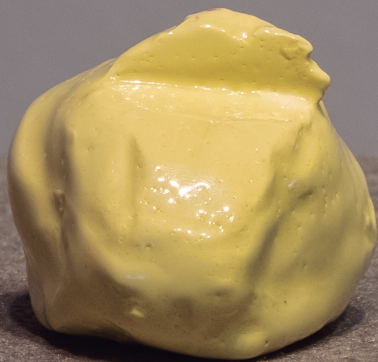
2024

Escultura

Mides variables

Les falques són un invent prehistòric utilíssim i amb infinitat d'usos que ha arribat fins als nostres dies per satisfer exactament la mateixa necessitat que fa milers d'anys: evitar el moviment. Més enllà de la seva funcionalitat, les falques esdevenen un gest de control sobre l'entorn, una marca. Aquest treball parteix d'aquesta idea per crear tres falques fetes a mida per a les portes de tres edificis emblemàtics de Girona: l'antic Hospital de Santa Caterina, la Casa de Cultura i la Politècnica —símbols respectius de les cures, la cultura i l'educació. Tot i la seva aparença funcional, aquestes falques són peces fetes d'un dels pocs materials que no serveix per falcar: la porcellana. Això les converteix en un objecte inútil, només apte per a la consideració artística. Les tres peces estan esmaltades amb colors primaris, com a referència al joc i al gest elemental de falcar. Alhora, estableixen un diàleg cromàtic amb l'escultura *Lletres toves* (1980) de Paco Torres Monsó, situada entre la Casa de Cultura i l'antic Hospital de Santa Caterina.

Irene Visa (Banyoles, 1985) és artista visual. El seu treball parteix d'un interès persistent pels senyals que suggereixen fenòmens de caràcter hipotètic. Aquestes traces, sovint efímeres i fràgils, es despleguen en contextos diversos: des de la museografia fins als espais naturals, urbans i artístics. La seva pràctica s'endinsa en les possibilitats de l'art conceptual i es formalitza en formats híbrids com la fotografia, el vídeo, la performance o la instal·lació. Amb una formació multidisciplinària que inclou comunicació audiovisual i arts aplicades a l'escultura (Escola de la Llotja) i el Màster en producció i recerca artística (Universitat de Barcelona), la seva trajectòria s'ha enriquit amb projectes de mediació cultural en institucions com el Centre d'Arts Santa Mònica, el Bòlit de Girona, el CaixaForum o el Teatre Lliure. Les seves obres s'han presentat en espais de referència com la Fundació Joan Miró, la Fundació Antoni Tàpies, La Capella, el MAC (Mataró Art Contemporani) o la Casa de Cultura de Girona, i han comptat amb el suport de la Fundació Guasch Coranty, l'OSIC (Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural), el centre d'arts Tai Kwun de Hong Kong o el Festival Internacional de Cinema de Berlín, entre d'altres. Des del 2019, col·labora com a dramaturga amb la companyia Contenidos Superfluos, explorant les potencialitats narratives de l'escena. També comparteix la seva experiència com a docent al Departament de Llenguatges, Tècniques i Tecnologies de BAU, Centre Universitari d'Arts i Disseny de Barcelona, fomentant el diàleg entre teoria i pràctica.

EXPOSICIÓ

**Del 27 de març de 2025
al 18 de maig de 2025**

Organització i producció

Mònica Aymerich Martínez
Albert Johé Martí

Membres del jurat

M. Lluïsa Faxedas Brujats
Laura Vallés Vilchez
Christian Alonso Madrid
Eva Vázquez Ramió
Edu Comelles Allué

Muntatge

Miquel Ribot Puigdemont
Àngel Masbernat Compte
Albert Rabassó Llorca

Disseny gràfic i expositiu

El vol, estudi creatiu

Producció tècnica

Vidcus Impressió i Retolació
DX3 Serveis de Retolació

Transport

Transports Corcoy

Comunicació

Anna Presas Quintana
Lluís Freixas Mascort

CATÀLEG

Edició

Casa de Cultura de la
Diputació de Girona

Coordinació

Mònica Aymerich Martínez

Textos

M. Lluïsa Faxedas Brujats

Disseny i maquetació

El vol, estudi creatiu

Fotografia

Rafel Bosch

Revisió lingüística

Serveis Lingüístics de la
Diputació de Girona

Impressió

Nexe Impressions

Dipòsit Legal: DL GI 784-2025

© de l'edició: La Diputació de Girona

© dels textos: els seus autors

© de les fotografies: Rafel Bosch

SERVEI CASA DE CULTURA DE LA DIPUTACIÓ DE GIRONA

Direcció i coordinació

Marta Déu Montes
Albert Johé Martí

Programació

Lluís Freixas Mascort
Mònica Aymerich Martínez
Anna Presas Quintana

Muntatge i assistència a les activitats

Miquel Ribot Puigdemont
Àngel Masbernat Compte
Albert Rabassó Llorca

Administració

Rosa Maria Valmajó Tarradellas
Carles Tulsà Vert

Serveis de neteja

Eva Álvarez Entrada
Raquel Andrés Ortiz

